

„Det er ingen Fabel, kjæreste Julie! jeg hører Svane-
sangen. Fuglen svæver derovre hen over Strømmen.
Klangen bliver mere ætherisk — den drager til et fjønnere
Laud, og jeg — følger efter den.“

Nogle Dieblikke derefter døde Weissé. Han hviler
nu dybt, dybt under Sangen af Skovens bevingede Chore.
Men hans aandige Dre lytter til Sphærerens Harmonier.

(Fra „Unser Planet“).

Theatret.

Det gamle Ord, at ingen Vind er saa slem, den jo blæser heldig
fra een Kant, hvilket alt engang tilforn har gjort sig gjeldende i vor
nyeste Historie, har allerede paa en forunderlig Maade stadfæstet
sig, idet at den ulykkelige Orkan, der medførte Død og Ddelæggelse
for vore jydské Brødre, har blæst Tusinder ind i vor Theaterkasse.
Ved den er Theatret kommet i Besiddelse af hiin lykkelige Lampe,
der sikker Hænderhaveren Alt hvad han ønsker sig, og da Theater-
directionen lykkeligviis ikke er saa bange for at berøre den som den
stakkels Morgiane; men bliver ved at gnide den med freidigt Mod,
saa har den alt rigelig høstet Fordeel af denne herlige Skat. Det
vilde vist ogsaa have seet sørgeligt ud med Theatrets Repertoire
uden denne heldige Omstændighed; thi med Undtagelse af Mon-
strummet: „Babu“, som engang imellem afløser „Maddin“ — for-
modentlig for Contrastens Skyld — har den sildigere Tid Intet at
opvise, der kunde fortjene Opmærksomhed. Det eneste Nye, der
siden vor sidste Anmeldelse egner sig til Dmtale, er Hr. Rudolph
Willmers's første Optrædelse efter sin Hjemkomst, sidsstafvigte Man-
dag, hvorved han imellem Stykkerne „Sproglereren“ og „Jean“
udførte en Phantasié for Pianoferie af Thalberg over Themaet
af „Norma“. — Allerede i længere Tid har Theaterdirectionen ind-
ført den Skik at lade enkelte Musiknummere, hidtil dog kun vokale,
udfylde Mellemrummet imellem Stykkerne. Det er imidlertid af de
gjorte Valg ikke godt at see, om denne Foranstaltning er truffen
for at regalere Publikum, eller for at bestjæftige vedkommende
Sangere; men i hvilketomhelst Tilfælde finde vi, at dette Arran-
gement er et Misgreb. Da vi kun ere i Besiddelse af eet Theater,
troe vi nemlig, at naar de forskjellige Kunstarter kun nogenlunde
ligelig skulle repræsenteres paa samme, behøver man ikke at tye til
saadanne trivielle Intermezzos for at tilveiebringe Afveerling. Er
Theatret i Besiddelse af Subjecter, der trænge til Bestjæftigelse,
saa sørge man herfor ved at tildele dem Partier, der ere overens-
stemmende med deres Kræfter, og trænge de til Dvælse, saa har
Theatret en Syngeskole; men vi indsee i Sandhed ikke, hvad Nytte
eller Fornøielse der kan være ved f. Ex. at lade Hr. Jaaborg
syngé den hollandske Ballade „Marie“ Abonnémentet rundt, eller
Hr. Fonseca foredrage en Arie af Mercadante, eller at udribe en
Duet eller Terzet af sit Sammenhæng og opvarte Publikum her-
med. Da Hr. Jaaborg desuden, ifølge de hos os bestaaende
Forhold, næsten er vor eneste Concertsanger, saa er der saa meget
mindre Grund til at antage, at Publikum skulde finde nogen særlig
Interesse ved at see ham optræde paa denne Maade paa selve
Theaterkasternerne. At den Routine paa Theatret, som den nævnte
Sanger maatte trænge til, paa denne Maade skulde kunne opnaaes,
kan dog vel ikke have været Meningén. — Derimod er det ganske i
sin Orden at lade fremmede eller egne Virtuosjer udfylde et saadant

Mellemrum. Herved har Publikum den Behagelighed at kunne
gjøre sig bekendt med Talenter, hvis Hensigt det er at gjøre disse
gjeldende og saaledes at komme til Kundskab om, hvad de kunne
vente sig; og saadanne Kunstnere, for hvilke ikke et glimrende
Nemomme er gaaet forud, erholde derved Leilighed til at introducere
sig og vise om de fortjene den Opmærksomhed, hvorpaa de gjøre
Fordring. Vi maae derfor istemme det Ønske, at Theatrets Be-
styrelse vilde træffe Foranstaltning til — saaledes som det i andre
store Stæder forlangst har været Tilfældet — at Publikum paa
denne Maade gjøres bekendt med de Kunstnere, der attraae her
offentlig at lade sig høre, førend Theatret indrømmes dem til egen
Afbenyttelse, Noget, der vil være lige ønskeligt for Publikum og
for Kunstnerne. — Det kan heller ikke være nogen Tvivl under-
kastet, at Fordelen heraf jo alt vil vise sig for Hr. Willmers, der
hiin Aften har vakt en saa fortjent Opmærksomhed, at det musikalske
Publikum vist ikke vil forsømme Leiligheden til nærmere at gjøre
sig bekendt med ham. Foruden den Færdighed, der er en nød-
vendig Betingelse ved en saa vanskelig Composition som den Thal-
berg'ske, Hr. Willmer udførte, vidnede hans Spil om, at han
har vidst at tilegne sig det smagsfulde Foredrag, der ene er istand
til at stemple selv den meest glimrende mekaniske Færdighed med
Kunstnernavnet, og vi tør saaledes imødesee en Nydelse i hans
forestaaende Concert, der værdig vil slutte sig til de Kunstfeste,
Ole Bull og Kellermann alt i indværende Saison have beredt
det kjøbenhavnske Publikum. — Samme Aften optraadte ogsaa en
svensk Sanger, Hr. Kobach, ved at foredrage et Par Smaasange
i norsk, svensk og finsk Dialect. Vi vide ikke ihvorvidt Hr. Kobach's
Fremtrædelse var af en saa presjerende Vigtighed, at han ikke skulde
kunne have afventet Tiden til den Uspaselighed, der havde hindret
ham i at udføre den anmeldte Arie af „den hvide Dame“, igjen
havde bortsejret sig. Hvad han nu præstere, var saa ubetydeligt,
at det aldeles ikke eguede sig til at afgive nogen Prove paa hans
mulige Talent, og vi troe derfor, at Hr. K. havde gjort klogere i
ganske at trække sig tilbage hiin Aften, end at optræde for et
fremmed Publikum med nogle Smaasange og foredrage dem med
betækt Stemme.

— W —

Kirkeconcerten

til Fordeel for det Thorvaldsenske Museum.

Naar Sandsen for den egentlige Kirkemusik hos os endnu ikke
er saa uddannet som man, med Hensyn til de store intellektuelle
Fremstridt, vor Tid har gjort, kunde vente det, saa vilde det sandelig
være høist uretfærdigt at lægge Publikum saadant til Last; thi den
Beredvillighed, hvormed dette følger Opfordringen til enhver saa-
dan Nydelse, og hvorpaa den næsten fylde Kirke ved den oven-
nævnte Concert igjen gav et talende Beviis, viser noksom, at denne
Sands i hoi Grad maa være tilstede. Dens Dannelse berimod
berøer ene paa dem, der ved Valget af de musikalske Værker skulle
indvirke derpaa; thi kun ved at gjøre Publikum bekendt med Værker,
der ere komponerede i den ægte Kirkestil og som ere istand til at
vække den religiøs-poetiske Stemning, som er saa nødvendig for at
fatte og nyde dem, er det muligt at vedligeholde Deeltagelsen for
Musikken paa dette dens høieste Standpunkt. Det viser sig imidler-
tid desværre her, som næsten overalt i Kunstverdenen, at Kunst-
nerne nemlig, istedetfor at stræbe for at løfte Publikum op til sig,

for at vurdere det Dphoiede i Kunsten, tværtimod nedlade sig til det, for deslettere at kunne begribes. Derfor seer man ogsaa, at der ved alle Musik-Arrangementer mere tages Hensyn paa Mangfoldighed og Afverling, end paa at vælge Sager, der bære deres Mangfoldighed og Rigdom i sig selv, og mere lægges an paa at smigre Sandserne end paa at tale til Sjælen. Og saa torde vel en ikke ringe Mangel paa Begeistring for selve Tingen være kjendelig hos dem, der lede de musikalske Foretagender hos os. Jo lettere man kommer til det, desbedre, tænker man. At indstudere nye Sager, er saa vanskeligt, er forbundet med for mange Omstændigheder. Man søger da op i Forraadskammeret, og hvad man finder nemmest at bringe istand, finder man ogsaa hensigtsmæssigt at vælge. Men det er sandelig ikke paa den Maade, at den musikalske Sands skal uddannes, Interessen for Musikken skal vore. Det nytter kun lidet at stifte Foreninger til Musikens Udbredelse, naar der ikke tillige sørges for at udbrede det Bedste og Gledigste, Musikken har frembragt. Ved evige Gjentagelser af det allerede horte, maa det større Publikum nødvendig kjælnes, istedetfor at opvækkes, og ved ikke at vælge med Smag og Sagskundskaab, giver man lettelig Publikums musikalske Smag en saa gal Retning, at man derved modarbejder sin egentlige Hensigt istedetfor at fremme den. Det kan saaledes vist ikke nægtes, at hele Arrangementet af den til Bedste for det vordende Thorvaldsenske Museum givne Kirkeconcert vidnede om kun saare liden Interesse for det, der vel her maatte være Hovedsagen: ved en Hjælp, der stod i nøie aandidig Samklang med den Sag, til hvis Fremme den skulde virke, at fremkalde Publikums Deeltagelse for Kunsten. Der savnedes aldeles den ledende Kunstneraand, der skulde have tilveiebragt en nøie Forening mellem de forskjellige Dele, en højere Eenhed, der skulde bemægtige sig Gemyttet og opløste det til den religiøse Begeistring, der er Kirkemusikkens skønneste Frugt. Det eneste Musikstykke, der kunde sigge at svare til denne Hensigt, var *Benevolis* „Sanctus,” der med sin grandiose Simpeltid og sin harmoniske Rigdom bemægtiger sig Sjælen. Men hvor kan man tænke sig noget Smagløstere, end at indlede dette i den ædleste Kirkestil skrevne Tonestykke med Ouverturen til — „Trylleskøiten?” Hvo tænkte ved den livlige Finale af dette muntre, livslustne, phantastiske Tonemalerie ikke snarere paa at see Papageno med sin Sværskøite og sit: „Ein Vogelfänger bin ich ja, hei lustig, heisa, hoppsa!” end at høre *Benevolis* mægtige Harmonier runge igjennem Svøvelingerne? — Og nu Slutningsfugaen af Mozarts *C-Dur-Symphoni* — hvorledes passer denne, forresten til sin Tid og paa sit Sted saa herlige Finale — igjen herovenpaa? — Og hvilken Tilhører var, i denne halsdunkle, mystiske Belysning, paa dette Sted, hvor et Mozarts Requiem, dette pompeuse Natstykke, vilde have kunnet sympathisere med alle Omgivelserne, stemt for Weyfes *Vintsecantate*, denne livsglade Hymne, der bringer Sjælen til at sympathisere med den vaagnende Natur, naar den muntre Sommer-sol kaster sine Straaler igjennem Kirkens Vinduer — men kun er saare lidet harmonerende med den mørke Alvor, Sindet her var stemt til. — Den *Oehlschläger*ske Apostrophe til Schillers Minde kunne vi heller ikke sigge, tiltalte os, mere vel for den

mindre helbige Udførelses Skyld, end fordi Weyfes Melodie ikke skulde svare til hvad man af ham kunde vente sig. Især var Iste Stemme i Iste og 3die Vers allfor dominerende, saa at al Sammen-smeltning af Stemmerne derved blev umulig. — Vi finde, at denne Anledning havde været passende at benytte til at saae Mendelsohns-Bartholdys mesterlige Oratorium „Paulus” opført heelt, saaledes som det kun kan formaae at frembringe den Virkning, som de enkelte Dele deraf, man ved „Musikforeningens” Concerter har havt Leilighed at høre, udryvne af deres Sammenhæng, ifkun have kunnet antyde. Paa dette Sted vilde ogsaa de dobbelte Hensyn, „Musikforeningen” ved sine egne Concerter maa tage, været falske bort, og det er at beklage, at man har ladet ubenyttet et saa gunstigt Sammentræf af Omstændigheder, som maatte ikke vil indtræffe saa snart igjen.

Nyheds - Revue.

(6-12 Mai.) — Det er os en sand Glæde at kunne berette, at det i den foriebne Uge er blevet ligesaa meget en Hjertens-Nødvendighed som en Modejag for Hovedstadens Damer at besøge den Auction over Industriarbejder, som, til Forbeel for de vandlidte Jyder, i denne Tid holdes i Hôtel d'Angleterre. Man seer i Auctionsalen fædse en talrig Kreds af elegante Damer, og mangt et Djer, som ved lang Anstrængelse af den slittige Haand her er blevet bragt paa Godehedens Alter, bliver Gjenstanden for en modig Kamp, hvori selv de ridderligste Cavalierer ikke ville vige Pladsen for de Skjonne, inden det ved Hammerens Slag finder sin nye Eier. I denne Kappesstrid foregaae saagodt som alle de herværende fyrsteige Personer det øvrige Publikum med et godt Exempel. Og saa H. M. Kongen har ladet sig ikke saa Nr. til-aae. Imorgen sluttes Auctionen, der, i Forening med hvad der er indkommet, deels for Entreebilletter til samme, deels ved den fore-gaaende Udstilling, sikert vil bringe et Udbytte af imellem 6 og 7000 Abd. — En høist mærkelig Virtuos gjæster i denne Tid Kjøbenhavn: „Chevalier Hr. de Ferrer.” Løjerne vilde allerede kjende hans *Be-romthed* af hans eget Advertisement derom, ligejom de vide, at han er kommen hertil, efterat have besøgt „alle Europas Hoved-stæder,” og tager herfra „for at besøge alle Lande udenfor Europa.” Men Chevalier Hr. de Ferrer er meer end simpelthen berømt. Han har „une renommée pyramidale” d. v. s. en Berømthed, der er ligesaa stor og vil leve lige saa længe, som de egyptiske Pyrami-der. Da disse, som bekendt, ikke kunne flyttes, og kun saa Danke kunne have Leilighed til at rejse til Egypten, saa vil denne levende Pyramide give os en hjertommen Leilighed til at gjøre os en Fore-tylling om deres enorme Storhed. Men idet vi derfor maae seie os forpligtede til den dybeste Taknemmelighed mod Chevalier Hr. de Ferrer, tillader vor danske Bøstedenhed os ikke at begribe, hvad der kan have bevæget en Mand af saa enorm Storhed til at bæere en saa ringe By som Kjøbenhavn med sin øphoiede Nærverelse. Skulde det maatte være med stadigt Hensyn til den ved Siboni's Død ledigblevne Post som Syngelærer ved Theatret, da troe vi, at denne Junction torde være ikke blot langt under Hr. Ferrers Børdighed, men heller ikke ganske egnet for hans Talent, da hans Sang især skal udmærke sig i det Børløst. Der er desuden dem, som mene, at de, der speculere paa denne Post, snart ville — sans compa-raison — staae som „die Ohjen am Berg.” — Kunststil-lingen paa Charlottenborg, der vedbliver at være talrigt besøgt, har vundet en forøget Interesse ved de tilkomne Düsfel-dorfske Malerier, der kunne siges at være komne som Cæsarer for at blive seete og seie, saa at, endskjøndt vore egne Kunst-ner, foruden de i saa Henseende over al Sammenligning øphoiede hørvaldsenske Børtter, have udstyret dette Aars Udstilling med saa mange fortrinlige Arbejder, synes det dog, som om hine Fremmede siden deres Ankomst have concentreret den største Deel af Belysningen, ligejom de i Malerisalene udgjøre de almindeligste Samlingspunkter for Bøstuerne.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Abel- og Gøthersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., **Vimmelskafstet** Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. kvartaliter.

Trykt i det Bøppfste Dfficin ved J. G. Salomon.

Kjøbenhavn Morgenblad
12/5 1839

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samlng. 1839